

bod. Og pludselig fik han Lyst til at gøre de Gamle derhjemme en Foræring. Han købte en Silkeparasol til Madammen, en smuk Pibe til Højbaadsmanden og et Halsbaand af Ravperler til Trine. Og om Aftenen sad han hjemme hos dem og drak Punsch og betroede dem Dagens Oplevelser og sine Forhaabninger.

I de følgende Dage drev han nu om paa Restavrationer og Billardsstuer for at faa Tiden til at gaa. En Aften, da han kom ind i en Kafé ved Kongens Nytorv, stødte han paa den store Fritjof, hvem han ikke havde set, siden han — for Maaneder tilbage — sidste Gang havde været i »Gryden«. Med Hatten bag i Nakken og begge de solbrunede Hænder hvilende ovenpaa Knappen af sin Stok tronedede den imponerende Kæmpeskikkelse dér som Midtpunktet i en Kreds af ganske unge Kunstnere, der alle — ligesom han selv — var klædt i Selskabsdragt og sad og drak Sodavand og Cognac efter en Grosserer-middag.

»Se, dér har vi jo Salomons unge Aladdin,« udbrød Fritjof ganske højt, idet Per traadte ind ad Døren. »Hvor Pokker har Lampens Aand haft Dem henne i den sidste Tid?«

Per var helst fri for at komme i nærmere Berøring med dette Selskab. Han tog Plads for sig selv ved et Bord ved Siden af og svarede